

ве и горы. Вый ли, о богине, му вдъхнѣхте тѣзи голѣма охота?“

Калипса осѣти едно жестоко негодование като чу тѣзи думы, и не можи да са стърпи. „Този Телемахъ, отговори тя, който презрѣлъ сичкитѣ удовольствія на островъ Кипръ, не може да устои и срѣщу найумѣренната хубость на една отъ моитѣ нимфы. Какъ смѣ той да са хвали че е извършилъ толкози чудны работы, той на когото сърцето са разнѣзва низко чрезъ похотитѣ, и който не са вижда роденъ за друго освѣнъ да премине единъ тъменъ животъ посрѣдъ женитѣ?“ Менторъ като съгледа съ удовольствие колко ревността смущаваше сърцето на Калипса, не рече нищо повече отъ страхъ да не изгуби довѣріето ѳ; той ѳ само показва едно лице прискѣрбно и утрудено. Богинята му откри своитѣ мѣкы за сичко що гледаше, и правяше безпрестанно новы оплакванія. Този ловъ за който Менторъ я бѣ извѣстилъ сполучи да я докара въ ярость. Тя са научи че Телемахъ търсяше да са укрие отъ другитѣ нимфы за да приказва съ Евхариса. Приготвяше са даже вече едно второ ходенъе на ловъ, въ което тя предвиждаше че той ще направи какъто и въ първото си ходенъе. За да развали кроежитѣ на Телемаха, тя обяви че искаше да участвува въ него. Послѣ изведнажъ, като неможеше да въспре повече своето негодуваніе тя му заговори тѣй:

„За туй ли прочее, о младый дързекый, си ты дошълъ на моя островъ за да избѣгнешъ праведното коработрошеніе което ти приготвяше Нептунъ и мщеніето на боговетѣ? За туй ли ты стѣпи въ този островъ, който не е отворенъ за никой смъртенъ, за да презрешъ моето могущество, и любовта която азъ показахъ къмъ тебе? О божества олимпійскы и на Стикса, чуйте една злополучна богиня! Побързайте да изболчите тогози измѣнника, тогози неблагодарныя, тогози нечестивыя. Понеже си ты еще пожестокъ и понесправедливъ отъ баща си, дано твоитѣ бѣдствія бѣдѣтъ еще подълговременны и поужасны отъ неговитѣ! Не, не, дано не видишъ ты никога твоеото отечество, тѣзи бѣдна и ничтожна Итака, която ты не са засрами да предпочетешъ отъ безсмъртіето! или подобрѣ дано загинешъ като я гле-